Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2020-977
(mr. J. van der Groen, voorzitter, mr. S. Riemens, mr. T.I. van Bommel-Scheffer, leden en mr. S. Brugts, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 14 februari 2020
Ingediend door	: Consument
Tegen	: Coöperatieve Rabobank U.A., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de Bank
Datum uitspraak	: 1 december 2020
Aard uitspraak	: Bindend advies

Samenvatting

Registratie persoonsgegevens. In verband met fraude met de betaalrekening van Consument heeft de Bank in juni 2015 de persoonsgegevens van Consument voor de duur van acht jaren opgenomen in enerzijds de Gebeurtenissenadministratie en het IVR en anderzijds het Incidentenregister en het EVR. Consument vordert verwijdering uit deze registers, althans verkorting van de duur van de registraties. De Commissie is van oordeel dat voor opname van de persoonsgegevens van Consument in deze registers voldoende grond aanwezig is. De Bank mag de registraties handhaven. De duur van de registraties is naar het oordeel van de Commissie proportioneel en hoeft niet te worden verkort.

1. Procesverloop

1.1 De Commissie beslist met inachtneming van haar Reglement en op basis van de volgende stukken met bijlagen:

- het door Consument (digitaal) ingediende klachtformulier;
- de aanvullende stukken van Consument van 26 februari 2020;
- het verweerschrift van de Bank.

1.2 De Commissie stelt vast dat partijen hebben gekozen voor bindend advies. De uitspraak is daardoor bindend.

1.3 Partijen zijn opgeroepen voor een hoorzitting op 2 oktober 2020 en zijn aldaar verschenen.

2. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten.

2.1 Consument hield een betaalrekening (hierna: de Betaalrekening) aan bij de Bank. Aan de Betaalrekening was een betaalpas (hierna: de Betaalpas) met bijbehorende pincode gekoppeld.

2.2 Op 21 april 2015 om 17:25 uur is er een bedrag van € 5.943,- naar de Betaalrekening overgemaakt (hierna: de Overboeking).

2.3 Op 21 april 2015 om 17:32 uur is de limiet op de Betaalrekening met de Betaalpas voor de duur van drie dagen (tot en met 24 april 2015) verhoogd naar € 5.000,-.

2.4 Op 21 april 2015 om 17:35 uur is er met de Betaalpas een bedrag van € 90,- van de Betaalrekening gepind bij een geldautomaat in Amsterdam.

2.5 Op 21 april 2015 heeft de Bank de Betaalrekening geblokkeerd en de rest van de Overboeking geblokkeerd ('veiliggesteld') voor gebruik door Consument.

2.6 Op 22 april 2015 is er geprobeerd om vanaf de Betaalrekening € 1.000,- over te boeken naar de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: DUO). De omschrijving bij de opdracht luidt '[naam Consument] school geld'.

2.7 Op 22 april 2015 heeft een vriend van Consument een bedrag van € 1,- overgeboekt naar de Betaalrekening.

2.8 Op 22 april 2015 omstreeks 12:15 uur heeft Consument een filiaal van de Bank bezocht om een nieuwe betaalpas aan te vragen.

2.9 Op 22 april 2015 omstreeks 14:00 uur heeft Consument telefonisch contact gehad met de Bank. In dat telefoongesprek heeft Consument de Bank gevraagd hoe hij zonder betaalpas geld zou kunnen opnemen van de Betaalrekening.

2.10 Op 23 april 2015 hebben partijen in een filiaal van de Bank een gesprek gehad over hetgeen hiervoor onder 2.2 tot en met 2.9 is weergegeven. Van dit gesprek heeft de Bank een gespreksverslag (hierna: het Gespreksverslag) gemaakt.

In het Gespreksverslag staat voor zover relevant:

"(…) Klant geeft aan dat hij zijn pas en pincode kwijtgeraakt is. Hij kwam daar pas gisteren, 22-4, achter. Hij vermoedt dat zijn beurs is gestolen op vrijdag 17-4 bij een straatvoetbaltoernooi. Daar heeft hij zijn jas met daarin zijn beurs onbeheerd achtergelaten bij een andere stapel jassen. Hij geeft aan dat hij zijn pas en pincode altijd samen in zijn beurs bewaarde. Hij is vergeetachtig met die dingen vandaar. (…)

Via de mobielbankieren app op zijn telefoon zag hij gisteren dat er een groot bedrag € 5.943 was binnengekomen op zijn rekening. (…) Hij geeft ook aan dat hij gezien had dat er bij een geldautomaat bij de Rabobank in Amsterdam € 90 opgenomen was. Hij heeft deze opname niet zelf gedaan want hij is niet in Amsterdam geweest. (…)

We hebben hem gevraagd naar de aanvraag voor een tijdelijke verhoging voor de geldautomaat (€ 5.000) die gedaan is via internet secure op 21-4-2015 om 17:32. (…) Deze aanvraag heeft hij niet zelf gedaan zegt hij. (…)"

2.11 Op 7 mei 2015 heeft Consument bij de politie aangifte gedaan van fraude. In het proces-verbaal van aangifte (hierna: het Proces-verbaal) staat voor zover relevant:

"(…) Op vrijdag 17 april 2015, was ik op stap bij de [naam cafe] in Weert. Ik had mijn jas aan. In mijn rechterjaszak zat mijn portemonnee. In de portemonnee zat 15 euro en mijn pinpas. (…) Toen ik op zaterdag 18 april, omstreeks 02.30 uur het cafe verliet, was de ritssluiting van mijn jas open en zat mijn portemonnee niet meer in mijn jaszak. Ik weet niet of ik deze ben verloren of dat deze moedwillig uit mijn jas is gehaald. De pincode van mijn bankpas had ik op een briefje staan, welk eveneens in mijn portemonnee zat. Op dinsdag 21 april werd er op mijn rekening een bedrag gestort van 5.943 euro Gestort door rekening nummer [geanonimiseerd] Diezelfde dag werd er bij de Rabo Amsterdam [postcode], een bedrag van 90 euro gepind. Ik wist toen dat er iemand van mijn pinpas gebruik maakte. Ik heb die dag, of de dag erna, ik weet dat niet zeker, mijn bankrekening laten blokkeren. (…) Ik weet dat het doen van een valse aangifte strafbaar is. (…)"

2.12 Op 28 mei 2015 heeft de Bank aan Consument een brief geschreven. Hierin staat voor zover relevant:

"(…) Onlangs heeft er fraude plaatsgevonden, waarbij uw rekening als begunstigde heeft gediend van een frauduleuze overboeking. Wij hebben hierover op 23 april 2015 een gesprek gehad op het kantoor in Weert. Gelet op bovenstaande en onder verwijzing naar artikel 35 van de Algemene Bankvoorwaarden zeggen wij de met u gesloten overeenkomsten op. Dit zal uiterlijk gebeuren op 1 augustus 2015. (…)"

2.13 Op 11 juni 2015 heeft de Bank de persoonsgegevens van Consument in verband met zijn betrokkenheid bij fraude geregistreerd in het Intern Verwijzingsregister (hierna: het IVR), het Incidentenregister en het Extern Verwijzingsregister (hierna: het EVR).

2.14 Op 13 juni 2015 heeft de Bank aan Consument een brief geschreven.

Hierin staat voor zover relevant:

"(…) Rabobank heeft uw gegevens opgenomen in haar Incidentenregister en het bijbehorende Extern Verwijzingsregister.

Reden van opname is uw betrokkenheid bij een frauduleuze transactie. (…) Hiervan is aangifte gedaan bij de politie. (…)"

2.15 Op 3 december 2018 heeft de Bank aan de toenmalige rechtshulpverlener van Consument een brief geschreven. Hierin staat voor zover relevant:

"(…) De verklaring van meneer m.b.t. verlies van pinpas én pincode acht de bank niet geloofwaardig en plausibel. Rabobank kan niet anders concluderen dan dat uw cliënt betrokken is geweest bij de fraude, of de fraude op enigerlei wijze heeft gefaciliteerd door zijn rekening en bankpas aan een derde af te staan. (…)"

3. Vordering, klacht en verweer

Vordering van Consument

3.1 Consument vordert primair dat de Bank zijn persoonsgegevens verwijdert uit enerzijds het Incidentenregister en het EVR en anderzijds uit het IVR. Subsidiair vordert Consument dat de Bank de duur van deze registraties in die zin verkort dat deze per datum van de onderhavige uitspraak worden doorgehaald.

Grondslagen en argumenten daarvoor

3.2 Deze vordering steunt, kort en zakelijk weergegeven, op de volgende grondslag. De registraties zijn onterecht. Consument heeft hiertoe de volgende argumenten aangevoerd:

- Ten onrechte is de Bank ervan uitgegaan dat Consument betrokken is bij de fraude of deze heeft gefaciliteerd. Consument is in 2015 zélf slachtoffer geworden van diefstal c.q. vermissing van zijn portemonnee met daarin de Betaalpas. Deze is waarschijnlijk ontvreemd tijdens het uitgaan en Consument heeft dat niet gelijk gemerkt. Op het moment dat Consument zich realiseerde dat zijn portemonnee met daarin de Betaalpas was gestolen dan wel vermist, is hij naar de politie gegaan om hiervan aangifte te doen. Omdat Consument toen niet met zekerheid kon zeggen dat zijn portemonnee was gestolen, heeft de politie op dat moment geen aangifte opgenomen.
- Derden hebben misbruik gemaakt van de Betaalpas door hiermee geld op te nemen. Consument is hierbij niet betrokken geweest.
- Consument is niet strafrechtelijk veroordeeld of vervolgd voor de fraude.

- Consument wordt disproportioneel geraakt door de registraties. Consument kan geen basisrekening openen en door de registraties wordt Consument belemmerd om een zakelijke rekening te openen voor zijn onderneming.

Verweer van de Bank

3.3 De Bank heeft de stellingen van Consument gemotiveerd weersproken. Voor zover nodig zal de Commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

4. Beoordeling

4.1 De Commissie zal eerst beoordelen of de Bank de persoonsgegevens van Consument mocht registreren in het EVR en het Incidentenregister. In het bevestigende geval zal de Commissie daarna beoordelen of de Bank gehouden is tot verkorting van de duur van deze registraties. Daarna zal de Commissie beoordelen of de Bank de persoonsgegevens van Consument mocht registreren in het IVR en of de duur van die registratie dient te worden verkort.

Juridisch kader voor registratie van persoonsgegevens in het EVR en het Incidentenregister

4.2 De Commissie stelt voorop dat de registratie van persoonsgegevens in – met name – het EVR en het Incidentenregister voor Consument verstrekkende consequenties kan hebben. Alle deelnemende financiële instellingen kunnen immers door raadpleging van het EVR vaststellen dat er sprake is van opname in het Incidentenregister van (een) andere deelnemer(s). Het gevolg daarvan kan zijn dat niet alleen de Bank maar ook de andere deelnemende financiële instellingen hun (financiële) diensten aan Consument zullen weigeren of deze slechts zullen aanbieden tegen hogere tarieven. Tegen deze achtergrond is de Commissie van oordeel dat hoge eisen moeten worden gesteld aan de grond(en) van de Bank voor opname van de persoonsgegevens van Consument in de genoemde registers. Zie Hof Arnhem-Leeuwarden 26 januari 2016, ECLI:NL:GHARL:2016:494, en Geschillencommissie Kifid nrs. 2017-717 en 2018-377.

4.3 Ten tijde van de registraties van de persoonsgegevens van Consument (11 juni 2015) waren het Protocol Incidentenwaarschuwingssysteem Financiële Instellingen van 23 oktober 2013 (hierna: het PIFI) en de Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: de Wbp, thans de Algemene Verordening Gegevensbescherming, die ten aanzien van de toepasselijke bepalingen niet afwijkt van de Wbp) van kracht. De opname van persoonsgegevens in het EVR en het Incidentenregister is slechts gerechtvaardigd, indien de registratie in overeenstemming is met de Wbp en het PIFI. Blijkens de Memorie van Toelichting op het wetsvoorstel van de Wbp is daarbij gedacht aan gegevens in verband met strafbaar of hinderlijk gedrag, die tot gevoelige gegevens behoren, omdat de betrokkene in verband wordt gebracht met strafrechtelijk verwijtbaar gedrag.

In het PIFI staat het begrip 'incident' centraal. Uit de in artikel 2 van het PIFI genoemde voorbeelden volgt dat het daarbij zo goed als steeds gaat om strafbare feiten.

4.4 Artikel 5.2.1 aanhef en onder a en b van het PIFI bepaalt onder welke voorwaarden persoonsgegevens mogen worden opgenomen in het EVR. Het moet gaan om gedragingen van de betrokkene die een bedreiging vormden, vormen of kunnen vormen voor de (financiële) belangen van een financiële instelling, alsmede voor de continuïteit en integriteit van de financiële sector. De *strafrechtelijke* aard van de te verwerken persoonsgegevens brengt mee dat deze gegevens in voldoende mate moeten vaststaan. Het moet gaan om zodanig concrete feiten en omstandigheden dat zij een als strafbaar feit te kwalificeren bewezenverklaring in de zin van artikel 350 van het Wetboek van Strafvordering kunnen dragen. Een strafrechtelijke veroordeling is niet vereist, maar anderzijds is de enkele verdenking van betrokkenheid bij een strafbaar feit in de zin van een vermoeden van schuld, zoals dat kan blijken uit een aangifte, niet voldoende. Als maatstaf heeft te gelden of de vastgestelde gedragingen een 'zwaardere verdenking dan een redelijk vermoeden van schuld' opleveren, in die zin dat de te verwerken strafrechtelijke persoonsgegevens in voldoende mate moeten vaststaan. Zie Hoge Raad 29 mei 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH4720 en Hof Arnhem-Leeuwarden 7 november 2014, ECLI:NL:GHARL:2014:8710.

Mocht de Bank de persoonsgegevens van Consument registreren in het EVR?

4.5 Tussen partijen is niet in geschil dat de Overboeking van fraude afkomstig was. Van de fraude heeft de Bank bovendien een proces-verbaal van aangifte bij de politie van 28 april 2015 in het geding gebracht. Daarmee staat naar het oordeel van de Commissie vast dat de Overboeking van fraude afkomstig was. De vraag die vervolgens beantwoord moet worden, is of de door de Bank gestelde feiten een 'zwaardere verdenking dan een redelijk vermoeden van schuld' aan de fraude opleveren in die zin dat in voldoende mate vaststaat dat Consument hierbij betrokken was. Het is aan de Bank om dit te bewijzen.

4.6 De Bank heeft zich op het standpunt gesteld dat alle feiten en omstandigheden in de onderhavige zaak erop wijzen dat Consument de Betaalrekening, daaronder begrepen de Betaalpas inclusief de pincode, aan derden ter beschikking heeft gesteld, zodat de frauduleus verkregen gelden op de Betaalrekening konden worden bijgeschreven en konden worden opgenomen. Daarmee heeft Consument volgens de Bank frauduleus gehandeld, althans de fraude gefaciliteerd. De Bank beschouwt Consument als een 'money mule'. Tegenover het standpunt van de Bank heeft Consument aangevoerd dat hij zélf slachtoffer is geworden van diefstal c.q. vermissing van zijn portemonnee met daarin de Betaalpas. Volgens Consument hebben derden misbruik gemaakt van de Betaalpas door hiermee geld op te nemen en is hij niet betrokken geweest bij de fraude. Bovendien is Consument niet strafrechtelijk veroordeeld of vervolgd voor de fraude.

4.7 De Commissie is van oordeel dat de Bank voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat Consument als 'money mule' heeft gefungeerd. De Commissie acht daartoe het volgende redengevend. Zeven minuten nadat het van fraude afkomstige geldbedrag op de Betaalrekening is bijgeschreven, is de opnamelimiet verhoogd naar € 5.000,-. Drie minuten later is € 90,- van de Betaalrekening opgenomen. Een dag later is geprobeerd € 1.000,- van de Betaalrekening over te boeken. Op 22 april 2015 (twee dagen nadat het van fraude afkomstige bedrag op de Betaalrekening is bijgeschreven) heeft Consument twee keer contact opgenomen met de Bank. Eén keer om een nieuwe betaalpas aan te vragen en één keer om te informeren hoe hij geld kon opnemen zonder bankpas. Pas nadat Consument door de Bank was geïnformeerd over de Overboeking én nadat de Betaalrekening was geblokkeerd, heeft hij op 7 mei 2015 aangifte gedaan. De hiervoor genoemde omstandigheden – het beschikbaar zijn van de Betaalpas en pincode, het verhogen van de paslimiet kort na de Overboeking en pas aangifte doen van het verlies van de Betaalpas nadat de Betaalrekening door de Bank was geblokkeerd en de Bank Consument had geadviseerd om aangifte te doen – passen bij het handelen van iemand die als 'geldezel' ('money mule') fungeert.

4.8 Hetgeen Consument hier tegenin heeft gebracht, maakt het voorgaande niet anders. Hiertoe overweegt de Commissie als volgt. Consument heeft wisselende verklaringen afgelegd over de vermissing van de Betaalpas. Uit het Gespreksverslag, hiervoor opgenomen onder 2.10, blijkt dat Consument op 23 april 2015 tegen de Bank heeft verklaard dat hij vermoedt dat de Betaalpas is gestolen tijdens een straatvoetbaltoernooi op 17 april 2015 en dat hij daar pas op 22 april 2015 achter kwam. In het Proces-verbaal, hiervoor opgenomen onder 2.11, heeft Consument daarentegen op 7 mei 2015 bij de Politie verklaard dat hij zijn portemonnee met de Betaalpas op 17 of 18 april 2015 is verloren of dat de portemonnee met de Betaalpas uit zijn jas is gehaald tijdens een bezoek aan 'de [naam cafe] in Weert'. Ter zitting heeft Consument hierover verklaard dat hij niet in 'de [naam cafe] in Weert' is geweest, maar dat hij dat heeft verklaard omdat de Bank hem gedwongen had om aangifte te doen van diefstal. De Commissie vindt dat een onaannemelijke verklaring. De Commissie vindt het ook opmerkelijk dat Consument over het verlies of de diefstal van de Betaalpas niet meteen contact met de Bank heeft opgenomen. Uit het Proces-verbaal blijkt immers dat Consument op 18 april 2015 omstreeks 2:30 uur constateerde dat zijn portemonnee met daarin de Betaalpas niet meer in zijn jas zat. Naar het oordeel van de Commissie had Consument op dat moment de Betaalpas moeten laten blokkeren. Dit geldt te meer nu Consument de pincode behorende bij de Betaalpas tezamen met de Betaalpas in zijn portemonnee bewaarde, een handelwijze die Consument ter zitting heeft bevestigd. Vaststaat echter dat de Bank de Betaalpas op 21 april 2015 heeft geblokkeerd. De Commissie vindt ook het volgende opmerkelijk. Op 22 april 2015 omstreeks 12:15 uur heeft Consument een filiaal van de Bank bezocht om een nieuwe betaalpas aan te vragen.

Diezelfde dag heeft Consument omstreeks 14:00 uur telefonisch contact gehad met de Bank om te vragen hoe hij zonder betaalpas geld zou kunnen opnemen van de Betaalrekening. Naar het oordeel van de Commissie had het op de weg van Consument gelegen om op die twee momenten bij de Bank melding te maken van de Overboeking. Ook had Consument op dat moment moeten melden dat er op 21 april 2015 met de Betaalpas € 90,- was gepind bij een geldautomaat in Amsterdam, terwijl hij daar volgens zijn verklaring niet was geweest. Vaststaat dat Consument dat niet heeft gedaan.

4.9 Al deze feiten en gedragingen in onderlinge samenhang beschouwd, brengen de Commissie tot het oordeel dat de Bank ten tijde van de registratie van de persoonsgegevens van Consument in het EVR de conclusie heeft mogen trekken dat Consument betrokken was bij de fraude en dat hij hierin de rol van 'money mule' heeft gespeeld. Gelet op het voorgaande is naar het oordeel van de Commissie in voldoende mate komen vast te staan dat de gedragingen van Consument voldeden aan de hiervoor onder 4.4 genoemde maatstaf dat de te verwerken strafrechtelijke persoonsgegevens in voldoende mate moeten vaststaan.

Was de registratie in het EVR proportioneel?

4.10 Volgens artikel 5.2.1 aanhef en onder c van het PIFI dient ook het 'proportionaliteitsbeginsel' in acht te worden genomen. Het proportionaliteitsbeginsel houdt in dat het belang van de financiële sector bij registratie moet worden afgewogen tegen de nadelige gevolgen van de registratie voor Consument. Ook mag de duur van de registratie, die in casu acht jaar is, niet disproportioneel zijn. Zie Geschillencommissie Kifid nr. 2016-302 onder 4.9. De betrokkene die verwijdering van een registratie of verkorting van de duur van een registratie wenst, zal moeten aanvoeren op grond waarvan hij disproportioneel wordt geraakt in zijn belangen en waarom zijn belang prevaleert boven dat van de Bank.

4.11 In dat verband heeft Consument aangevoerd dat hij wordt belemmerd door de registraties van zijn persoonsgegevens. Consument kan geen basisrekening openen en door de registraties wordt hij belemmerd om een zakelijke rekening te openen voor zijn onderneming. Daartegenover heeft de Bank aangevoerd dat de stelling van Consument dat hij geen basisrekening kan openen, onjuist is. Volgens de Bank houdt Consument bij de Bank een basisrekening aan. Volgens de Bank heeft Consument bovendien zijn belang dat hij belemmerd wordt om voor zijn onderneming een zakelijke rekening te openen, onvoldoende onderbouwd. De Commissie is van oordeel dat bij afweging van de wederzijdse belangen van partijen het belang van de Bank dient te prevaleren. Daarbij heeft de Commissie in aanmerking genomen dat Consument het verweer van de Bank dat hij een basisrekening bij de Bank aanhoudt, ter zitting niet heeft weersproken. Ook is van belang dat Consument op de zitting heeft verklaard dat hij inmiddels bij 'N26', een online bank in Duitsland, een bankrekening voor zijn onderneming heeft geopend.

Het standpunt van Consument dat de registraties van zijn persoonsgegevens hem belemmeren een zakelijke rekening te openen, is daarmee onvoldoende zwaarwegend, hij beschikt immers over een zakelijke bankrekening. Ter zitting heeft Consument aangevoerd dat hij door de registraties wordt belemmerd in zijn ontplooiingsmogelijkheden voor zijn onderneming. Naar het oordeel van de Commissie heeft Consument deze stelling echter onvoldoende onderbouwd. Als Consument in dit verband nadere gegevens verschaft, zou dit voor de Bank tot een nieuwe en meer volledige belangenafweging aanleiding kunnen geven. Mocht Consument tegen concrete problemen aanlopen, dan kan hij de Bank vragen een nieuwe belangenafweging te maken. Zie ook Hoge Raad 9 september 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ8097, onder 3.3. Gezien het voorgaande acht de Commissie een registratieduur van acht jaren proportioneel.

Mocht de Bank de persoonsgegevens van Consument registreren in het Incidentenregister?

4.12 Gelet op het bovenstaande dient ook de registratie van de persoonsgegevens van Consument in het Incidentenregister te worden gehandhaafd. Het EVR is gekoppeld aan het Incidentenregister (artikel 5.1.1 van het PIFI). Dit brengt mee dat zolang registratie in het EVR terecht en proportioneel is, de gegevens ook in het Incidentenregister blijven staan. Nu de Commissie voor een kortere duur van de registratie in het Incidentenregister dan in het EVR geen aanleiding ziet, dient de duur van de registratie in het Incidentenregister ook te worden gehandhaafd op acht jaren.

Juridisch kader voor registratie van persoonsgegevens in het IVR en de Gebeurtenissenadministratie

4.13 Vervolgens is de vraag aan de orde of de Bank de persoonsgegevens van Consument mocht registreren in het IVR. Het IVR is gekoppeld aan de Gebeurtenissenadministratie. Deze registers vormen het *interne* waarschuwingssysteem van de Bank en de groep financiële ondernemingen waarvan de Bank deel uitmaakt. De Gebeurtenissenadministratie is een register van (persoons)gegevens, die daarin zijn verwerkt omdat zij van belang zijn voor de veiligheid en integriteit van de financiële instelling en om die reden 'speciale aandacht' behoeven. De Gebeurtenissenadministratie wordt beheerd en is in te zien door de Afdeling Veiligheidszaken van de Bank. In het IVR kunnen de verwijzingsgegevens van de betrokkene worden opgenomen zodat de eigen organisatie opmerkzaam wordt gemaakt op de persoon die was betrokken bij een 'gebeurtenis'. Opname van gegevens in het IVR betekent dat de gegevens ook in de Gebeurtenissenadministratie zijn opgenomen. De Commissie gaat er daarom van uit dat met de vordering tot verwijdering van de persoonsgegevens van Consument uit het IVR ook is bedoeld de verwijdering van de persoonsgegevens uit de Gebeurtenissenadministratie. Ten tijde van de registraties van de persoonsgegevens van Consument (11 juni 2015) was op deze registers de Gedragscode Verwerking Persoonsgegevens Financiële Instellingen (hierna: de GVPFI) van kracht. De opname van persoonsgegevens in het IVR en de Gebeurtenisseinadministratie is slechts gerechtvaardigd, indien de registraties in overeenstemming zijn met de GVPFI.

4.14 De Bank heeft de persoonsgegevens van Consument in het IVR geregistreerd in verband met beweerdelijke betrokkenheid van Consument bij fraude. De hiervoor onder 4.4. genoemde maatstaf dat heeft te gelden of de vastgestelde gedragingen een 'zwaardere verdenking dan een redelijk vermoeden van schuld' opleveren, in die zin dat de te verwerken strafrechtelijke persoonsgegevens in voldoende mate moeten vaststaan, is ook van toepassing op registraties van strafrechtelijke persoonsgegevens in het IVR en de Gebeurtenissenadministratie. Dat het gedrag in voldoende mate moet vaststaan vloeit immers niet voort uit de aard van het *register*, maar uit de *strafrechtelijke* aard van de geregistreerde persoonsgegevens. Zie Gerechtshof Den Haag 15 december 2015, ECLI:GHDHA:2015:3815, onder 8.2 en Geschillencommissie Kifid nrs. 2016-061 onder 4.6 en 2019-1076 onder 4.5.

Mocht de Bank de persoonsgegeven van Consument registreren in het IVR en de Gebeurtenissenadministratie?

4.15 In artikel 4.1 en 4.3 van de GVPFI is nader uitgewerkt wanneer persoonsgegevens mogen worden verwerkt. In essentie zijn er twee vereisten die gelden voor opname van de persoonsgegevens van een betrokkene in het IVR en de Gebeurtenissenadministratie. Zie Geschillencommissie Kifid nrs. 2018-307 en 2018-743. Beide vereisten komen hierna afzonderlijk aan de orde.

4.16 In de eerste plaats moet er sprake zijn van een 'gebeurtenis' in de zin van artikel 5.5.1 van de GVPFI. In het onderhavige geval is daarvan sprake. Met de in de omschrijving van het begrip 'incident' genoemde 'gebeurtenis' in artikel 2 van het PIFI wordt namelijk de 'gebeurtenis' in de zin van artikel 5.5.1 van de GVPFI bedoeld. Zie Geschillencommissie Kifid nr. 2017-475. Aangezien hiervoor al is vastgesteld dat er sprake is van een 'incident', is er ook sprake van een 'gebeurtenis'.

4.17 In de tweede plaats moeten de registraties voldoen aan de beginselen van 'proportionaliteit' en 'subsidiariteit'. Aangezien hiervoor al is vastgesteld dat de registraties met *externe* werking in het EVR en het Incidentenregister niet disproportioneel zijn, zijn ook de registraties in het IVR en de Gebeurtenissenadministratie niet disproportioneel. Zie Geschillencommissie Kifid nr. 2018-743. Het rechtsbeginsel van 'subsidiariteit' houdt in dat een maatregel uitsluitend is toegestaan indien met een lichtere maatregel niet kan worden volstaan. De Commissie overweegt in dit verband dat een lichtere andere maatregel dan registratie in de Gebeurtenissenadministratie en het daaraan gekoppelde IVR om het beoogde doel te bereiken (namelijk het waarschuwen van de eigen organisatie) niet voorhanden is, zodat voldaan is aan het beginsel van subsidiariteit.

4.18 Kortom: aan de vereisten van de GVPFI is voldaan. Dat betekent dat de vordering tot verwijdering van de persoonsgegevens van Consument uit het IVR en de Gebeurtenissen-administratie dient te worden afgewezen en dat de duur van deze registraties niet hoeft te worden verkort.

Conclusie

4.19 De conclusie is dat de Bank niet gehouden is de persoonsgegevens van Consument uit het EVR, het Incidentenregister en uit het IVR en de Gebeurtenissenadministratie te verwijderen. De Bank is evenmin gehouden de duur van deze registraties te verkorten.

5. Beslissing

De Commissie wijst de vorderingen af.

In artikel 2 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van bindende beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor www.kifid.nl/in-beroep-gaan-bij-kifid.

U kunt, binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak, bij de Voorzitter van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening schriftelijk een verzoek indienen tot herstel van kennelijke vergissingen in de uitspraak. U moet daarbij met name denken aan correctie van reken- of schrijffouten en verbetering van namen en data. De volledige procedure met de termijnen die daarbij in acht moeten worden genomen staat beschreven in artikel 40 van het Reglement.